

עין משפט
נר מצוה

ז א ב טושיט איה סי
 תקני סקני ו:
 ג א ב מיי סייח מלי
 דולח הלכה יד טור
 יד סי קין (רכ אלסם שם
 סינ דף שט. וברל"ש שם
 סי יג):
 ג ב ד מיי סייח מלי
 שמיטס הלכה יד סמג
 עשין סד טור שיע יד סי
 סח סקני פ:
 ג ב ד מיי סייח מלי
 יד הלכה יד סמג
 לאין ע"כ טושיט איה סי
 תלח סקני ו:

דבינו חנאל

[illegible][illegible]

ביצה פרק ראשון ביצה

דשמעה קליה ביטמא. וציליה משמעין קונס לתרחוק יותר מניזוס ולא נקט ציליה משום דשמעין ניזוס: **בי** לא ביק איטר מאתמיל הואי. וא"ת והא צילה דבר שיש לו מתירין (א) א"כ ספקא לתומרא ח"ל דשאני הכא משום דגם

כי ספגה מארעא, שבת דיוולת ניום וימר מנליל: **לומר** דף שיעורו של זה הוא כשיעורו של זה. פירש רש"י דלא לא כתב שאור היינו ואמר דין לכל מן הדין להיות כגדול ודוקא בכחכותא וא"ת מנלן דשיעור חמץ בכחכותא איתא כבינה או כשיעור אחר ופ"ה דהלכתא גמירי לא דהוי בכחכותא ולא כשיעור דא"כ קרא לנה לי ע"כ גראה פירוש (אחר) הואיל ודענא דשיעורו של זה לא כשיעורו של זה נוקים ליה שיעורו כדאשכחנא בעלתא גבי יום שפור (יומא דף עט. וספ) דהוי בכחכותא (פ).

[illegible]

לענין ביעור בית שמאי סברי לא ילפינן ביעור מאכל
ילפינן ביעור מאכלה אחרת נמי א"ר יוסי בר חנינא
אבל לענין אכילה דברי הכל זה וזה בבית תנאי נמי
ב(שאר) ולא יראה לך (חמץ) זה מחלוקת שבין ב
אומרים שאור בבית וחמץ בככותבת וב"ה אומרים
חיה ועוף ביו"ט וכו': השוחט דיעבר אין לכתחלה
אומרים לא שחוט מכלל דת"ק סבר שחוט הא לא ק
קאמר אימא סיפא ומודים שאם שחט שיחפור בדקר י
דעבר הוא אמר רבה הכי קאמר השוחט שבא לימול
אומרים אומר לו שחוט חפור וכסה הלל אומר
היה לו עפר מוכן מבעוד יום רב יוסף אמר ה"ק השוח
אומר לו ב"ש אומרים אומר לו לך חפור שחוט וכסה ו
אא"כ היה לו עפר מוכן מבעוד יום א"ל אביי לרב
דברבי זירא אמר רב קא מפלגיתו דא"ר זירא אמר רב
עפר למטה ועפר למעלה שנאמר וישפך את דמו
נאמר אלא בעפר מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר
דמר אית ליה דרבי זירא ורבה לית ליה דרבי זירא
אית לן דרבי זירא והכא בהא קא מפלגינן רבה סבר
אין אי לא לא חיישינן דלמא ממליך ולא שחט
עדיפא דאי לא שרית ליה אתי לאמנועי משמחת י
שחט שיחפור בדקר ויכסה: אמר רבי זריקא אמר רב
דקר נעוץ מבעוד יום והא קא עביד כתישה אמר רב

יעשה אם ישחוט אם לאו הוליא ואין לו עפר מיחוח ב"ש אומרים כ' :
 "דב"ש: **בעפר**. משמע שהוא נכלל וטומון בעפר קודם הכסוי: **וכסוהו**
 למטה והבי קאמר רבה אם יכולין לומר לו שחוט מיד שיש לו כבר עפר
דלמא. לאחר חפירה ממליך ולא שחוט נמצא שחופר בזנות: **הא עדיפא**
 שיש לו דקר נעון אלמא דעממא דמתניתין לאו משום דלמי עשה דוכי
 הוא והא קא עביד כמישה שעדיין רגלים מדובקים הם ואינן ראוין

דשמוע קליז בימחא. שהקול איז נשמע ציום כליילה: **עוברא.**
 דדק מ״עייז ולא מלא והשכים ומלא ולא היה תרנגול וזכר עד ששים
 צמים ומסך רב מרי על התרנגול והחיר את הביצה: **מכר.**
גשר. מילר. חבל השור בראשי שתי ידות אחת תקועה בשפת

הנהר הזה ואתה מקושה בשפת
הנהר הזה ועץ קצר מוטל לרוב
הנהר ועוברין בו עדומה על ידי
שלושין בזהל ועוברין: **בדאי**
אוקימסא. לדברי יוסי ב"ר שלמי:
אימא מאתמול הוה. דכין דרובא
ביממא ילדן אי לא דקא תלין ביממא:
דרי יומנן לא שכימא. הלכך
דלימא ובר כון דקיס לן דלימא
יולדת בלייל תלין כדרי יומנן אבל
דקסנא מארעא לילד בלייל שכיח
טפי מימא דרובא: **גומא שיקא**.
שומין שיקין: **לגלויל**. **אנא** שומא
ממנו חס מנאלי מנולא ותמילי בו

אדם: אס כן. דוד שיעורא
המוריה: שיעורא זש וס כו'. דוד
לא יליף שיעורא מחמת משום דהכי
בכחותא? דלא מיחמא דיו לבא מן הדין
להיות מדקדוק ואזכור נמי בכחותא
לחכי כתביה בדידיא לשעורי בשיעורא
ויעט ושיעורא ברא. ולחכי נקט בוחנת
דנחשי הוי יחזי דעתא דמפרש
שיעורא ביומא (דף עט.) חי נמי
שיעורין הלכא למשא מסיני: א
לכו דרבי יצחק. במתיה והא קא
בדידיא תמי: פסח הכתוב בשאור.
שאור לא ימלא בנחכים (שמות יב)
וסיים תחמו. כי כל חולב (שמות יב)

והוא ליה למכתב כי כל אולם שאור
כו דהא אחיה עובא עס אזרחתו:
וכו שאור וכו'. מה כן עס? לענין
זכילה כולי עובא לא פליגי. דלפניו
ב"ש מודו דחמץ חייב בזכות כשאור
בזכילתו וכדרי' וזכא זכל לביעור
לכ"ס לא השוו מדלזטערק קרא
למכתביהו דמחריביו לא יראה קר
חמץ ולא יראה קר שאור לא ילפינן
למחיר כי היכי דבזכילה השווה
הכחוש זכילה חמץ לביעור שאור אף
לביעורו השווה לו דמדלזטערק
למכתביהו כי חלוק בשיעור: **תניא**
גמי הכי. דבביעור הוא דפליגי ולא
בזכילה: **השוחט ידבער**. דאי שחט
משמע זכל למחילה לא יראה כי לו
רית שמאי זשחוט אלא"כ יר שו ליה
עפר מוכן תיחוח: **מכלל דת"ק סבר**
ישחוט. בתמיה וזה השוחט קדמה:
הא לא קשיא. לא ישחוט דכמה:
אכסוי לתחיה קא מהדרי' והכי קאמר
לא יגמור מעשה השחיטה דהיינו
הקדש: לא ישחוט ויכסה. **אש"כ**
שחט לא ישחוט: **השוחט שחב**
לימולך. אש"כ השוחט דעלמא דיעבד
על כרחק הכא למחילה השוחט שחב

לשחוט (בהמה) ובה ליתלך לנו מה
יב ויסקא אמר כו' ולקמיה מפרש במאי קאמפליג ורב ויסקא אליבא
 דרבי. הו' משמע דלג קפיד אלג אכסוי: **אין לן דרי וירא**. ונענינו עפר
 למטה שריגן ליה אלג אם אנו זריצין לומר לו חפור תחלה לו תמיר לו:
 דלג תגזור הכי: **והא קא עביד כחשיה**. לרב יהודה פריך דלמך והוא
 ו' ענשר ודמי את לא תעשה כל מלאכה אלג משום דכבר חפור ועומד
 לכסוי אלג אם כן כותשן וכותש תולדה דטומא הוא" וימלאהו: היא:
 והא

מסורת הש"ס

(א) יומא טען; (ב) זייל
 חמדה; (ג) זייל שארן;
 (ד) הילן [ללא] פון ע"ש;
 (ה) רש"י מ"א; (ו) סוכה ע"ש;
 (ז) פסח ע"ד; (ח) זייל
 דאשן; (ט) יוני חסן יומא
 טען; ד"ס לומד; יי זייל
 חמדה; (כ) זייל שארן.

נדה אור השלם

1. מצות יאכל את
שבעת הימים ולא יראה
לך המזן ולא יראה לך
שאר בכל גבלך.
2. שמות יג ו
ואיש איש מבני
ישראל ומן הזר הזר
בתוכם אשר יצוד ציד
והוא או עוף אשר יאכל
יפקד את קרנו וכספו
במספר ויקרא יז יג

הגהות הב"ח

(א) תשוב' ד"ה כי לא וכו'
מתירין הוא אם כן;

גליון הש"ם

חש"י ר"ה שיעורו של זה
בר' ולא תיטא דיו, וסען
זה כי רש"י נכ"ח דף לב
ע"א ד"ה לומר כך:

מוסף רש"י

[illegible]